

Arrest

nr. 162 631 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X, X, X en X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X en hun meerderjarig kind X, op 27 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de tweede en derde verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2009 diende tweede verzoekster met de drie oudste minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 augustus 2009 dienden eerste en derde verzoeker (vader en oudste zoon) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 mei 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 juli 2010 trok het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de weigeringsbeslissing in. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 47 728 van 3 september 2010 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS van 21 mei 2010, daar verzoekers niet ter zitting verschenen of vertegenwoordigd waren.

Op 14 september 2010 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2010 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers (bijlage 13*quinquies*). Tegen die beslissing dienden zij een beroep in bij de Raad.

Op 3 november 2010 dienden verzoekers een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 november 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 52 645 van 8 december 2010 verwierp de Raad het beroep tegen de bijlage 13*quinquies* van 14 oktober 2010.

Op 24 januari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 3 november 2010 ontvankelijk.

Bij arresten nrs. 59 056 en 59 057 van 31 maart 2011 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 18 februari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 9 november 2010, ongegrond.

Op 2 februari 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 2 februari 2012, onontvankelijk.

Op 20 september 2013 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 3 november 2010, ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 30 september 2013 kreeg eerste verzoeker, de heer K. M, het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen die beslissing diende hij een beroep in bij de Raad.

Op 22 oktober 2013 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 22 oktober 2013, onontvankelijk.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2013 werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...) 8670 Koksijde

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

KA diende een asielaanvraag in op 02.06.2009. Op 25.08.2009 diende haar echtgenoot, de heer KM, eveneens een asielaanvraag in. Beide aanvragen werden samen afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op datum van 31.03.2011 (arresten, nr. 59057 en 59056). De duur van de asielprocedure – zijnde ongeveer 1 jaar en 10 maanden voor KA en ongeveer 1 jaar en 7 maanden voor KM - is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Er dient opgemerkt te worden dat voor de berekening van de duur van asielprocedure enkel rekening wordt gehouden met de datum van de eindbeslissing van de bevoegde asielinstanties, in casu de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31.03.2011. De periode nadien waar het attest van immatriculatie van betrokkenen nog verder verlengd werd omdat hun medische regularisatieaanvraag ontvankelijk werd verklaard op 24.01.2011, behoort niet tot de asielprocedure. De paragraaf waarnaar betrokkenen verwijzen uit de beslissing 'ongegrond' inzake hun medische regularisatieaanvraag heeft enkel betrekking op het feit dat er op dat ogenblik nog geen bijlage 13qq (bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker) werd afgeleverd aan betrokkenen.

Het feit dat de behandeling van de medische regularisatieaanvraag van betrokkenen enige tijd in beslag heeft genomen, namelijk van 03.11.2010 tot 20.09.2013 (beslissing: ongegrond), vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen immers niet aan waarom dit een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Zij waren steeds op de hoogte van het feit dat hun medische regularisatieaanvraag kon afgewezen worden en dat zij mogelijks geen verblijfsmachtiging zouden krijgen.

Betrokkenen verwijzen naar de de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980 en naar de instructie van 26.03.2009 van toenmalig minister van Migratie en Asiel Turtelboom, die integraal werd opgenomen in de instructie van 19.07.2009. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing. Wat betreft de bronnen die betrokkenen aanhalen die melden dat de criteria van de vernietigde instructie nog toegepast zouden worden voor wie eraan voldoet, dient opgemerkt te worden dat het al dan niet in aanmerking komen voor een verblijfsregularisatie behoort tot de gegrondheid en de huidige aanvraag onontvankelijk is, vermits betrokkenen niet op afdoende wijze aantonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die een terugkeer verhinderen.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van verschillende schoolbewijzen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij sinds juni en augustus 2009 in België verblijven; dat zij zich integreren; dat de kinderen zich integreren en hier vrienden hebben; dat zij cursussen Nederlands gevolgd hebben; dat zij een attest van inburgering behaald hebben; dat zij hier vrienden- en kennissen hebben wat gestaafd wordt met meerdere steunbrieven en dat de kinderen aangesloten zijn bij verschillende sportverenigingen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer K., M., met name dat hij in behandeling is bij een psychiater, en het bijgevoegde medisch verslag d.d. 16.10.2013, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RvV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkenen halen aan dat hun zoon M. slachtoffer geworden is van een poging tot diefstal met geweld en dat de zaak nog moet voorkomen op de rechtbank van eerste aanleg te Veurne en dat het goed zou zijn dat M. aanwezig zou zijn tijdens het proces. Verzoekers leggen echter geen bewijzen voor die deze elementen kunnen ondersteunen. De loutere bewering dat betrokkene aanwezig zou moeten zijn tijdens een proces, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het komt de betrokkenen toe op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Betrokkenen leggen een blanco uittreksel uit het strafregister voor op naam van K. M. en K., A. Hierbij dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van verzoekers. Tegen die beslissingen dienden verzoekers eveneens een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 119 882 van 28 februari 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 30 september 2013 (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 119 881 van 28 februari 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 20 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard.

Op 6 mei 2014 nam de gemachtigde de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van eerste verzoeker, tweede verzoekster en de minderjarige kinderen. Tegen die beslissingen dienden verzoekers eveneens een beroep in bij de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen: “[...]”

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

1A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.1.3. De verwerende partij stelt dat de elementen tot integratie van verzoekende partijen niet verantwoord zijn waarom de aanvraag niet vanuit het land van herkomst kan ingediend worden.

Verwerende partij motiveert als volgt:

‘De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij sinds juni en augustus 2009 in België verblijven; dat zij zich integreren; dat de kinderen zich integreren en hier vrienden hebben; dat zij cursussen Nederlands gevolgd hebben; dat zij een attest van inburgering behaald hebben; dat zij hier vrienden- en kennissen hebben wat gestaafd wordt met meerdere steunbrieven en dat de kinderen aangesloten zijn bij verschillende sportverenigingen — hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.’

Verzoekende partijen begrijpen niet waarom bovenstaande elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen.

De verzoekende partijen begrijpen de stelling van verwerende partij ‘dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn’ dan ook niet, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin menen de verzoekende partijen dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.1.4. De elementen qua integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partijen zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen hebben alhier hun leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een verwijdering van verzoekende partijen naar hun land van herkomst zou een nefast betekenen voor hun integratie.

II.1.5. Verwerende partij stelt nog het volgende:

‘Het feit dat de behandeling van de medische regularisatieaanvraag van betrokkenen enige tijd in beslag heeft genomen, namelijk van 03.11.2010 tot 20.09.2013 (beslissing: ongegrond), vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen immers niet aan waarom dit een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Zij waren steeds op de hoogte van het feit dat hun medische

regularisatieaanvraag kon afgewezen worden en dat zij mogelijke geen verblijfsmachtiging zouden krijgen.'

Verzoekende partijen menen dat verwerende partij onredelijk is door te stellen dat een procedure van drie jaar niet lang zou zijn. Verzoekende partijen kregen vanaf 24 januari 2011 tijdelijk verblijf op basis een ontvankelijke medische regularisatie. De ingeroepen ziekte kon met andere woorden een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betekenen bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Immers de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.²

Het spreekt voor zich dat verzoekende partij in afwachting van de medische regularisatieprocedure in België bleven. Dat deze procedure drie jaar diende te duren, is dan ook volledig de verantwoordelijkheid van verwerende partij zelf en niet van verzoekende partijen. Of vindt verwerende partij het misschien normaal dat het drie jaar duurt vooraleer zij een dergelijke aanvraag behandelt?

Het is dan ook in dit opzicht dat verzoekende partij meent dat verwerende partij onredelijk gehandeld heeft.

II.1.6. Zoals hierboven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te begrijpen zijn.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

2 EHRM, Tanko v. Finland, nr. 23634/94, 19 mei 1994."

Verzoekers voeren aan dat de formele motiveringsplicht geschonden is. Zij menen dat de bestreden beslissing geenszins gesteund zou zijn op feitelijke en rechtelijke begrijpelijke motieven. Zo begrijpen verzoekers niet waarom de elementen zoals de duur van het verblijf, de integratie van betrokkenen, hun cursussen Nederlands, hun attest van inburgering, hun vrienden- en kennissenkring en het feit dat de kinderen zijn aangesloten bij verschillende sportverenigingen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zij stellen dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch in enig ander artikel wettelijk is vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen. Hierdoor zou eveneens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden zijn. Ze vervolgen dat het juist omwille van hun integratie is dat het voor verzoekers onmogelijk is terug te keren naar het herkomstland omdat dit nefast zou zijn voor hun integratie.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekers aangeven, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de ingeroepen elementen - zijnde kort samengevat de duur van de asielprocedure, de periode waarin verzoekers een attest van immatriculatie hadden, de verwijzing naar de instructie, de schoolgaande kinderen, de elementen van integratie, de medische toestand van de vader, het feit dat een zaak moet voorkomen voor de rechtbank van eerste aanleg waarop de aanwezigheid van derde verzoeker wenselijk is en het *blanco* strafregister-geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer verhinderen.

De Raad kan verzoekers dan ook niet volgen waar zij beweren dat de gemachtigde niet zou verduidelijken waarom de door verzoekers opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoekers maken bijgevolg in het geheel niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekers menen dat, nu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet definieert wat buitengewone omstandigheden zijn, er bijgevolg "geen enkele wettelijke basis" zou zijn. De Raad kan dit niet volgen. Uit dit argument blijkt dat verzoekers weten dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de wettelijke basis is. Het feit dat de wetgever ervoor heeft geopteerd dit begrip niet nader uitdrukkelijk te definiëren, houdt niet in dat er geen wettelijke basis zou zijn. Dit betekent enkel dat

de wetgever dienaangaande een ruime discretionaire bevoegdheid heeft willen geven aan de gemachtigde om deze term concrete invulling te geven.

Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Dit artikel luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers menen dat de elementen van integratie als buitengewone omstandigheden hadden moeten aangenomen worden, nu hun graad van integratie het hen onmogelijk zou maken om terug te keren, omdat zij hun leven hier hebben opgebouwd, evenals een uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben en een verwijdering nefast zou zijn voor hun vergaande integratie. De gemachtigde heeft aangaande deze elementen van integratie gesteld dat deze betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet behandeld worden.

Uit de rechtspraak van de Raad van State (onder meer RvS 9 december 2009, nr. 198.769) blijkt dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

Bijgevolg is het motief van de gemachtigde in lijn met de interpretatie die de Raad van State aan de term buitengewone omstandigheden heeft gegeven. Het feit dat een verwijdering met het oog op het indienen van de aanvraag in het herkomstland nefast zou zijn voor de integratie, toont nog niet aan waarom het onmogelijk of zeer moeilijk zou zijn. De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing dan ook afdoende en in rechte en in feite niet onevenredig met het dispositief van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt evenmin aangenomen.

Verzoekers menen verder dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is omdat een medische regularisatieprocedure van drie jaar volgens hen wel lang is. Ze stellen dat het voor zich spreekt dat verzoekers in afwachting van de verdere behandeling van hun ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag in België bleven, nu de ingeroepen ziekte een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kon inhouden in geval van uitwijzing. De duur van deze procedure valt onder de verantwoordelijkheid van de gemachtigde. Daarom menen verzoekers dat de gemachtigde onredelijk heeft gehandeld.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de voormelde rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een ernstige ziekte inderdaad een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Dit is evident nu een ernstige ziekte het inderdaad voor verzoekers zeer moeilijk kan maken de aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen. Het valt, zoals verzoekers aanvoeren, inderdaad niet uit te sluiten dat een verwijdering van een persoon met een ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing op theoretische wijze stelt dat de ingeroepen medische elementen buiten de context vallen van artikel 9bis, moet dit dan ook als een overtollig motief beschouwd worden. Echter blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde eerst de medische regularisatieaanvraag ongegrond heeft verklaard alvorens de thans bestreden beslissing te nemen en vervolgens correct motiveert dat het verzoekers altijd vrijstaat een (nieuwe) aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Verweerder wijst er in de nota dan ook terecht op dat uit een ontvankelijk en nog niet ongegrond verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen een argument kan geput worden om aan te tonen dat de medische situatie een buitengewone omstandigheid vormt, die verhindert dat een aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend wordt in het land van oorsprong (RvS 18 december 2014, nr. 229.610), *quod non in casu*. Deze ongegrondheidsbeslissing is definitief in het rechtsverkeer, nu het beroep bij arrest nr. 119 881 van 28 februari 2014 werd verworpen.

De Raad merkt bovendien op dat verzoekers in hun aanvraag geenszins bij de toelichting van de buitengewone omstandigheden hebben gewezen op de medische aandoening van eerste verzoeker teneinde te motiveren waarom het indienen van de aanvraag in het herkomstland zeer moeilijk zou zijn. Zij hebben dit element enkel aangestipt bij hun punt “2. Ten gronde” waarbij ze opmerkten aan de hand van een attest van een psychiater dat een verblijf in België kan helpen in het genezingsproces. Hiermee wordt echter nog niet aannemelijk gemaakt dat deze aandoening verhindert de aanvraag in te dienen in het herkomstland.

Waar verzoekers nog stellen dat het normaal is dat zij in België bleven in afwachting van de medische regularisatieprocedure, kan de Raad hen volgen. Verzoekers hadden immers recht op een attest van

immatriculatie en hadden dus een verblijfsgrond volgend op het ontvankelijk verklaren van de medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt echter dat de bestreden beslissing werd genomen nadat de aanvraag ongegrond werd verklaard en het op dat ogenblik niet kennelijk onredelijk was om te stellen dat de voor eerste verzoeker aangehaalde argumenten inzake zijn medische toestand geen buitengewone omstandigheid uitmaken en het hem indien gewenst vrijstaat een (nieuwe) aanvraag op basis van artikel 9ter in te dienen.

Tot slot tonen verzoekers met hun argument dat de duur van de medische regularisatieprocedure de verantwoordelijkheid is van de gemachtigde, niet aan dat deze verstreken duur van drie jaar het hen uiterst moeilijk maakt de aanvraag tot humanitaire regularisatie volgens de gewone procedure in het herkomstland in te dienen.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is nu de Raad de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief evenredig acht.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES